

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Vadadi Adrienn

Kicsimackó karácsonya

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Vadadi Adrienn

Kicsimackó karácsonya

Egri Mónika rajzaival

ISBN 978-963-587-498-9

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2023-ban.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

Szöveg © Vadadi Adrienn, 2023
Illusztráció © Egri Mónika, 2023
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2023

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Szerkesztette: Győri Hanna
Műszaki szerkesztő: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila, vezérigazgató
www.dabasinyomda.hu

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Mi van a dobozban?

Mackómama összeszedegette az őszi holmikat. A kiskabátot, a kendőt, a vékony sapkát, a félcipőt. Azokat a játékokat is kupacba gyűjtötte, amikre nem lesz szükség tavaszig. A tollast, a buborékfújót, a papírsárkányt. Mackópapa létrára állt, és levett egy nagy dobozt a szekrény legfelső polcáról.

– Mi van benne? – járta körbe a dobozt Kicsimackó.

– Mindenféle téli dolog – felelte Mackópapa.

– Mondjuk, hó? – érdeklődött Kicsimackó.

– Hó? – hökkent meg Mackópapa. – Ha hó lenne benne, elolvadt volna a nyári melegben.

– Akkor zúzmara? – kíváncsiskodott Kicsimackó.

– A zúzmara a fákon szokott lenni, ha odakint jeges szél fúj – magyarázta Mackópapa.

– Jégvirág? – kérdezősködött Kicsimackó tovább.

– A jégvirág az ablakon nő, nem a dobozban – nyomott barackot Mackópapa a kicsi bocsa fejére.

Mackópapa kis késsel elvágta a madzagot. Kicsimackó közelebb hajolt, hogy lássa, miféle téli holmit rejteget a doboz. Ám ahelyett, hogy levették volna a fedelét, Mackópapa csak egy kis rést nyitott a doboz tetején.

– Dugd bele a mancsodat! – szölt Kicsimackónak.

Kicsimackó belenyúlt a dobozba. Tapogatózott jobbra, keresgélt balra, lenyúlt egészen a doboz fenekére. Egyszer csak beleakadt a mancsa valami ismerősbe. Valami hosszú, kötött kígyófélébe.

– Sál! – kiáltott fel.

Azután az egyik oldalán lyukas, a másikon zsákocskákban végződő holmit tapintott ki. Kicsimackó megforgatta, megnyomkodta, de amikor a lyukon becsúszott a mancsa, már ki is találta, micsoda.

– Kesztyű! – rikkantotta. – Most te jössz, papa!

Kicsimackó és Mackópapa felváltva keresgéltek a dobozban. Kitapogatták a nagykabátot, Málnamaci overallját, kikutatták a sapkát, a csizmát, de megtalálták a hógömböt, a téli mesés könyvet és a korcsolyázós kártyát is. Miközben Kicsimackó kiosztotta a lapokat a téli kártyapartihoz, Mackópapa felakasztgatta a kabátokat, fiókba tette a kesztyűket, sálakat. Mackómama pedig bedobozolt mindent, amire nem lesz szükség tavaszig.

Téli fagy

Kicsimackó és Mackómama hazafelé ballagott az óvodából.

– Ne menjünk haza! – ugrabugrált Kicsimackó vidáman.

– Még bemegyünk a boltba – felelte Mackómama.

– Ne csak a boltba! – kérte Kicsimackó.

– A játszótér most vizes – magyarázta Mackómama.

– Menjünk el... menjünk el... fagyizni! – kiáltott fel Kicsimackó.

– Hideg a fagy télen – borzongott meg Mackómama.

– Akkor együnk meleg fagyit – jelentette ki Kicsimackó, és már húzta is Mackómamát a cukrászda felé.

Megcsendült a cukrászda ajtaja. Kicsimackó és Mackómama lépett be rajta. Hmmm... Finom süteményillat szállt odabent. Az egyik asztalnál Róka néni teázott, a másikon Vaddisznóék dominóztak, a harmadikon Mókus rágcsált habcsókot. Kicsimackó nagyot nyelt, és a pulthoz sietett. Volt ott minden! Krémes, dobostorta, rózsaszínű minyon, porcukros aprósütemény, kókuszgolyó, fagylaltok.

– Mit eszel? – ugrott oda Mókus Kicsimackóhoz.

– Fagyit – jelentette ki Kicsimackó.

– A fagyitól megfájdul a torkod – okoskodott Mókus.

– Téli fagyit – húzta ki magát Kicsimackó.

– Olyan nincs is! – nézett szét a pultban Mókus.

Kicsimackó mégis téli fagyit kért. Hörcsög bácsi hümmögött egy kicsit, azután sürgött-forgott, fogott egy tölcsért, belepottyantott egy kókuszgolyót, a tetejére pedig tejszínhabot nyomott.

– Finom! – harapott egy nagyot Kicsimackó a téli fagyiból.

Nem kellett sok, hamar elfogytak a kókuszgolyók. Amíg Mackómama egy csésze teával odaült Róka nénihez, megérkezett Nyuszi is. Mindenki kért téli fagyit!

Adventi naptár

Kicsimackó reggel olyasmit talált a szobájában, ami este még nem volt ott. Egy faházikó álldogált az asztalán, de nem volt rajta sem ajtó, sem ablakok, csak sok-sok fiók, azon pedig számok. Kicsimackó kibukfencezett az ágyból, hogy alaposan megnézhesse a házikót. Kedve lett volna kihúzogatni a fiókokat, hátha talál bennük valamit, de épp, amikor hozzákezdett volna, belépett a szobába Mackómama.

– Nézd, mama, mi van itt! – kiáltotta Kicsimackó.

– Egy adventi naptár – cammogott Mackómama Kicsimackóhoz és Málnamacihoz, hogy reggeli puszt adjon.

– Kihúzogatom a fiókokat – brummogta Kicsimackó.

– A fiókok varázskulccsal nyílnak – magyarázta Mackómama.

– Varázskulccsal? – ámult el Kicsimackó.

– Bizony ám! Minden fiók másikkal – felelte Mackómama.

– Add ide őket! – ugrabugrált Kicsimackó.

Mackómama átkutatta a zsebeit, majd így szólt:

– Azt hiszem, az első kulcs a papánál van.

Ám Mackópapa nem volt otthon. Az erdőbe ment, hogy a madáretetőkbe kölest, napraforgómagot, madárborsót szórjon. Jó időbe telik, míg bejárja mindet. Hogy hamar elteljen az idő, Kicsimackó és Mackómama reggelit készített. Mackómama szeletelte a kenyeret, Kicsimackó megkenste vajjal, Málnamaci pedig

bemaszatoalta málnalekvárral. Már a tea is az asztalon gőzölgött, mire Mackópapa hazaérkezett.

- De kutya hideg van odakinn – dörzsölte össze a tenyerét.
 - Töltök egy bögre teát, hogy felmelegedjél – kedveskedett Mackómama.
- Mielőtt azonban Mackópapa megkapta volna a teáját, Kicsimackó elé toppant.
- Kérem a varázskulcsot!
 - A varázskulcsot? Már adom is – titokzatoskodott Mackópapa.

Egyik mancsával odanyúlt Málnamaci jobb füléhez, a másik mancsával Kicsimackó bal füléhez, aztán becsukta a tenyerét, majd amikor Kicsimackó orra előtt újra kinyitotta, azt mondta:

– Ez a varázskulcs akkor nyitja a fiókot, ha teszel valami jót!

Kicsimackó elgondolkodott. Azután kiszaladt a konyhába, teletöltötte a bögrét teával, és odavitte Mackópapának. Azzal már bukfencezett is az adventi naptárhoz. Az első fiók kicsusszant a helyéről.

– Báránkák! – sikkantott fel Kicsimackó örömeiben. – Két báránka van benne!

Miután Málnamaci megnyammogta és Kicsimackó végigugráltatta a báránkáját a csizmákon, a szőnyegen és a székeken, felültették őket az asztalra, a tányérjuk mellé, hogy legelésszenek. Míg a mackócsalád megreggelizett, Mackópapa elmesélte, hogy van olyan varázskulcs, amelyik énekszóra nyitja a fiókot, van, amelyik cuppanós puszira, de olyan is, amelyik adventi gyertyagyújtásra.

Virgács

Az óvodában a gyerekek Mikulást festettek. Piros kabátban, hosszú szakállal, hátán nagy puttonnyal. Miközben festettek, énekelgettek.

*Mikulás, Mikulás, öreg Mikulás! Mikor jössz, mikor jössz, minden gyerek vár!
Répa, cukor, csokoládé, jaj de jó! De a virgács jó gyerekeknek nem való!
Mikulás, Mikulás, öreg Mikulás! Gyere már, gyere már, minden gyerek vár!*

Amikor elkészültek a festmények, az óvó néni kitette a faliújságra őket, azután mindenki öltözködni kezdett, mert az udvarra készültek.

– A mászóka tetejéről ki lehet látni az utcára. Megnézem a Mikulást! – mondta Mókus.

– Én meg gödröt túrok, kiásom magam, és elé szaladok – röfögött Vaddisznó.

Amint kinyílt az óvoda kapuja, Vaddisznó már szaladt is a homokozóba, Mókus a mászókára, Kicsimackó Nyuszival kolbászolt az udvaron. Először hintáztak, azután ugráltak, végül pedig bebújtak a bokrok közé barlangot építeni. Épp, amikor bejáratot eszkábáltak a bokor hosszú ágaiból, akkor ért oda hozzájuk a túrásával Vaddisznó. Nagy igyekezetében átrontott a bejáraton, a gally nagyot reccsent: „reccs!”, és kettétört.

– Mit csináltál? – förmedt rá Kicsimackó.

– Virgácsot! – viháncolt Vaddisznó. – Ezekből a botokból csinál a Mikulás neked virgácsot!

– Te kapsz virgácsot! – lökte meg Kicsimackó Vaddisznót.
– Dehogyan! – taszajtott Vaddisznó Kicsimackón. – Én szaloncukrot kapok!
Kicsimackó felborult az ütközéstől, de rögtön talpra is pattant, és nekiesett Vaddisznónak. Lökték, marták, rúgták egymást! Nyuszi nézte, nézte őket egy darabig, aztán ijedten makogva megszólalt:

– A Mikulás azért jön, hogy megnézze, van-e szeretet a gyerekek szívében!
– Azért? – hökkent meg Vaddisznó.
– Szeretet? – állt meg Kicsimackó.
– Már jön is! – kiáltott le Mókus a mászókárról, míg a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson. – Ja, bocss, csak egy piros kabátos néni volt! – rikkantott.

De addigra már Kicsimackó és Vaddisznó megveregették egymás vállát, és nekiálltak helyrehozni a barlangbejáratot, aztán Vaddisznó folytatta is a túrást.

Mikulás

Esteledett.

– Ideje kipucolni a csizmákat! – indult az előszobába Mackómama.

Mackómama a cipőkefét hozta, Mackópapa a sámlit, Kicsimackó pedig elbukfencezett a cipősszekrényhez, hogy megkeresse a csizmákat.

– Málnamaci csizmája szép tiszta, de az enyém csupa szutyok! – sóhajtott Kicsimackó.

A mancsába vette a csizmát, felemelte. Csak úgy potyogott belőle a sár!

– Málnamaci még nem jár a csizmájában – mondta Mackómama. – A tiéd azért koszos, mert biztos jót játszottál az óvodában.

– Csapkodd össze a talpaikat! – ajánlotta Mackópapa, és kinyitotta Kicsimackó előtt az ajtót, hogy leverhesse a sarat a kertben.

Miután ezzel megvolt, Kicsimackó leült a csizmák mellé, és addig kefélté őket, addig súrolta, addig tisztogatta, míg ki nem fényesedtek.

– Kiteszem az ablakba a szandálomat, a focicipőmet meg a mamuszomat is, hogy a Mikulás mindegyikbe hozzon csokit!

– Azokat is mind ki fogod pucolni? – nézett nagyot Mackópapa.

Kicsimackó meggondolta a dolgot, így csak a két pár kiscsizma, Málnamacié és Kicsimackóé került az ablakba. Azután megfürdött, pizsamát húzott, és fogat mosott. Mackómama betakargatta a bocssokat, és mesélt. Hulldogáló hóról, Mikulás apóról, cukorkáról, mogyoróról.

*Égi úton fú a szél, hulldogál a hó.
Nem bánja azt, útra kél Mikulás apó...*

- Mama, kapok virgácsot? – szólt bele a mesébe Kicsimackó.
- Nem hiszem – felelte Mackómama, és folytatta a duruzsolást.

*Vállán meleg köpönyeg, fújhat már a szél,
Nem fagy meg a jó öreg, míg a földre ér...*

- De szaloncukrot ugye kapok? – faggatózott Kicsimackó.
- Biztosan – mosolygott Mackómama, és olvasott tovább.

A mese végén álomba ringatta Málnamacit, puszit lehelt Kicsimackó buksijára, és az ajtó becsukódott. A szobában csend volt. Kicsimackó ásított, de nem jött álom a szemére. Halkan, hogy senki meg ne hallja, kimászott az ágyból, és kilesett az ablakon. Odakint sötét volt. Egyszer csak a kerítés túloldalán valami mozgolódást látott. Hogy a Mikulás meg ne lássa a leskelődést, gyorsan visszaugrott az ágyába, onnan fülelt lélegzet-visszafojtva. Hallotta a testvére szuszogását, Mackópapa krahácsolását, Mackómama szöszmötölését, és mintha azt is hallotta volna, hogy valami megzörgette az ablakot... Kicsimackó még kisebbre gömbölyödött a paplan alatt, összeszorította a szemét, hogy egy kicsit se látszódjon. Sokáig kucorgott. Talán egy kicsit el is bóbiskolt. Mire kilesett, már világosodott az ég. A két kis csizmában pedig ott volt az ajándék!

Téli vasárnap

Odakinn szomorkás idő volt. Hideg eső esett, és szürke volt minden. Még szerencse, hogy vasárnap nem muszáj kimenni a házból!

– Én egész nap pizsamában maradok! – kurjantotta Kicsimackó.

Reggeli után vissza is bújt az ágyba. Először játszott Dugó névvel és Dugó bácsival, azután Málnamacinak énekelgetett, utána pedig építeni próbált, de a takarón mindig leborult a fakocka, sehogy sem sikeredett a torony. Hogy mégse kelljen kikelnie az ágyból, félig-meddig lecsúszva, fejjel lefelé lógva épített egy vadetetőt a padlóra. Egyszer csak valami finom illat szállingózott be a szobába. Kicsimackó kikászálódott a takarók közül, és szimatolva elindult a finom illat irányába.

– Mit sütsz? – állt meg Mackómama mellett a konyhában.

– Vasárnapi süteményt – felelte Mackómama, és miután kikanalazta a krémet a tálból, odanyújtotta az edényt Kicsimackónak, hogy ha akarják, kinyalogathatják Málnamacival.

Mackópapa az asztalnál bíbelődött a kávédarálóval.

– Mit csinálsz? – kucorodott mellé Kicsimackó.

– Szétszerelem, mert elakadt benne egy kávébab – csavározta a darálót Mackópapa.

Mackópapa addig ügyeskedett, míg kis idő múlva újra működött a kávédaráló. Kicsimackó meg is örült hat szem kávébabot Mackópapa kávéjához.

Amikor elkészült a vasárnapi ebéd, a mackócsalád az asztalhoz ült. Miután jól befalatoztak a borsólevesből meg a puliszkás gombapörköltből, a sütemény következett. Kicsimackó két szelet fatörzstortát is megevett!

Ebéd után, tele hassal Málnamaci elaludt, Mackómama és Mackópapa pedig leültek a nappaliban.

– Elmegyünk a játszótérre? – gurult oda hozzájuk Kicsimackó.

– Én inkább előveszem a kötésemet – felelte Mackómama –, az eső is esik.

– Én pedig olvasni fogok – tette hozzá Mackópapa.

De Kicsimackó nem akart a kanapén ücsörögni. Alig fért a bőrébe! Ő ugrálni

akart, és hintázni és csúszdázni! Így aztán, mivel játszótérre nem mehetett, a kanapén szeleskedett. Felült a támlájára, onnan belecsúszott Mackópapa könyvébe, majd áztutyant Mackómama kötésébe. Izgett-mozgott ide-oda, mintha bolha csipkedte volna!

Akkor Mackómama azt mondta:

– Keresse meg a nyuszi a szemüvegemet!

Kicsimackó megállt egy pillanatra, azután csiribá-csiribú!, nyuszivá változott. Hopp-hopp-hopp, szökdécselt el a fogashoz, majd Mackómama táskájához. Azután a fürdőszobába, a mosdókagylóhoz, végül pedig a hálósobába az éjjeliszekrényhez. Amint megtalálta Mackómama szemüvegét, már ugrándozott is vissza, hogy belepottyantsa a tenyerébe.

– Hozzon ide a mókus egy mogyorót! – folytatta Mackópapa.

Kicsimackó, mintha mókus volna, elugrándozott a konyhába, felugrott a székre, onnan a konyhapultra. Kotorászott kicsit a mogyorózacskóban, és már ugrált is vissza a nappaliba a mogyoróval.

– Túrja ki a vaddisznó a sálat a kosár aljáról! – ajánlotta Mackómama, mire Kicsimackó túrni kezdett.

Áttúrta magát a fotel alatt, a kanapé mögött, eltúrta magát az előszobába, ahol addig matatott az orrával, míg egészen rá nem gabalyodott a sálja. Akkor aztán visszakocogott a nappaliba, és várta, hogy Mackómama és Mackópapa újra átváltoztassa. Lett belőle cica, utána kutya, és még béka is! Mire Kicsimackó elfáradt, besötétedett odakint. Akkor aztán Mackópapa becsukta a könyvet, és a mackógyerekeknek a diavetítőből három mesét is a falra vetített.

Aranydió

Az adventi naptárban Kicsimackó aranydiót talált. Mackópapa azt mondta, a dió teljesít egy kívánságot. Málnamaci aranydiójából rögtön gurítani való labda lett, de Kicsimackó még nem tudta, mit kívánjon, ezért bevitte a diót a zsebében az óvodába is, hátha eszébe jut egyszer csak valami.

A gyerekek az óvó nénivel elsétáltak megnézni a főtéren álldogáló karácsonyfát. Még énekeltek is, amikor körülállták.

*Kis karácsony, nagy karácsony,
kisült-e már a kalácsom?
Ha kisült már, ide véle,
hadd egyem meg melegébe!*

- Milyen magas! – ámult el Kicsimackó.
- Én fel tudnék szaladni a tetejére – dicsekedett Mókus.
- Szépek a gömbök rajta! – csodálta meg a díszeket Kicsimackó.
- Biztos sok csomag lesz majd karácsonykor alatta! – tapsikolt Nyuszi.
- Kár, hogy ti nem jöttök! – nézett Vaddisznó Kicsimackóra.
- Miért ne jönnénk? – mordult fel Kicsimackó.
- Mert téli álmat alszotok – horkantotta Vaddisznó.
- Gyertek, gyerekek – mondta az óvó néni –, nézzük meg a jászlat is!

A betlehem a főtér másik végében volt. Máriával, Józseffel és szalmaállatokkal.

– De aranyos a bárány! – mutatta Nyuszi.

– Iá-iá! – utánozta a csacsi hangját Mókus.

– Hol van a Jézuska? – nézett az üres bölcsőre Kicsimackó.

– A Jézuska karácsonyeste születik, majd csak akkor kerül a bölcsőbe – vetette oda Vaddisznó.

Az óvó néni elengedte szaladgálni a gyerekeket. Vaddisznó lett a fogó, mindenki szaladt, amerre látott. Kicsimackónak szomorú kedve volt. Először körbecammogta a főtér, azután megnézte magát egy gömbdíszen, végül pedig visszslattogott a betlehemhez. Ott aztán belenyúlt a zsebébe és kihúzta belőle az aranydiót. A markába zárta, meglehelte, és belesuttogta a kívánságát.

– Azt kívánom, hogy ne aludjunk téli álmat karácsonykor!

Azzal az aranydiót titkosan a Jézuska bölcsőjébe rejtette. És már futott és szaladt és száguldott, nehogy elkapja a fogó!

Horkolás

Mackópapa megfázott, ezért horkolósan aludt az éjjel. „Hrrrrrr-hrrrrr-hr-hr-hr! Hrrrrrr-hrrrrr-hr-hr-hr!” A horkolásba beleremegett a ház! Kicsimackó felriadt.

– Mama! Papa! – kiáltotta.

De mivel a hangzavarban nem lehetett a kiáltását hallani, nem ment oda hozzá senki. Így hát Kicsimackó összeszedte minden bátorságát, kidugta a lábát a paplan alól, azzal Málnamacit a gyerekszobában hagyva, spuri!, átfutott a hálószobába Mackómamához és Mackópapához.

– Valami sárkány ordít! – ugrott remegve az ágyba.

– Nincs itt semmiféle sárkány! Úgy horkol a papa, hogy a közelünkbe sem merne jönni – karolta át kicsi bocsát Mackómama.

Mackópapa fújta a nótáját tovább. „Hrrrrrr-hrrrrr-hr-hr-hr!” Kicsimackó odabújt Mackómamához, belekapaszkodott Mackópapa mancsába, úgy pislogott a sötétben, és hallgatta a hortyogást.

Reggel aztán, amikor a mackócsalád felébredt, Kicsimackó csodálattal fordult oda Mackópapához:

– Olyan rémisztően horkoltál, hogy elkergetted a sárkányt!

– Egy kicsit megfáztam – krahácsolta Mackópapa –, könnyű ebben az időben!

Miután Mackómama kivette Málnamacit a kiságyból, kikészítette Kicsimackónak a ruhákat. Harisnyát, nadrágot, trikót, hosszú ujjút, kötött pulóvert.

Azután elment reggelit készíteni, és meghagyta Kicsimackónak, hogy öltözzön fel. A bocs hamarosan már ott is állt a konyhában, pulcsiban és nadrágban. Mackópapával befalatozták a mézes kenyeret, felhörpintettek egy-egy bögre karamellás tejet, és már indultak is az óvodába.

Jeges szél fütyült odakint. Csavarta az orrot, átfújta a kabáton, belesüvített a nadrágba.

– Még jó, hogy melegen öltöztünk – dörmögte Mackópapa.

– Rajtam nincs ám trikó meg harisnya! – kocogott a foga Kicsimackónak, és amikor Mackópapa nagyot nézett, még hozzátette: – Azért, hogy én is megfázzak, és olyan félelmetesen horkoljak, mint te!

Akkor Mackópapa nekilendült, és olyan gyorsan szedték a lábukat, hogy a nagy igyekezetben egészen kimelegedtek. Az óvó néni nagyot nézett, mert Kicsimackóék ilyen hamar még sosem értek be az óvodába.

Mézeskalács

Mackómama és Kicsimackó mézeskalácsot sütöttek. Először is meggyúrták a tésztát. Azután Mackómama kinyújtotta, Kicsimackó pedig a formákkal kiszaggatta. Lett csillag formájú, karácsonyfa, harang, szarvas, mézeskalács emberke, angyal, de még szívecske is. Mindegyikre került lyuk, hogy fel lehessen akasztani. Amikor elfogyott a tészta, Mackómama betette a sütőbe sülni őket.

– Hmmm, de finom illata van! – nyalta meg a szája szélét Mackópapa.

– Karácsonyfadísznek sütjük őket, nem megenni! – brummogta Mackómama.

Mire Kicsimackó tizedet bukfencezett, elkészült a cukormáz, kiszültek a sütemények. Amikor kihűltek, Mackómama habzsákokba kanalazta a cukormázot. Az egyikkel ő, a másikkal Kicsimackó díszítette a mézeskalácsokat. Mackómama az egyik karácsonyfára kacskaringókat, pöttyöket, vonalkákat rajzolt, Kicsimackó a mézeskalács emberkét választotta.

– Húzzok neki száját – nyomta meg a habzsákokat –, pöttyintek a pocakjára gombokat, aztán egyik szemet, másik szemet...

De akkor a habzsákból a cukormáz kiszaladt, és teljesen beterítette az emberke ábrázatát!

– Jaj! – kiáltott fel Kicsimackó.

– Semmi baj – mondta Mackómama –, ez a kalács mehet a pocakokba.

Kicsimackó leharapta a mézeskalács fejét, elropogtatta a hasát, Málnamaci pedig elmajszolgatta a két lábát. Azután keresett Kicsimackó egy szarvast.

– Nyomok egy kicsit a patájára... aztán egy kicsit az agancsára... jaj!
A nagy igyekezetben a szarvas elrepedt. Kicsimackó megvakarta a fejét.
– Megesszük ezt is – határozta el. – Hamm-hamm.
De félresikerült a szívecske is, elmaszatolódott a cukormáz az angyalkán is,
összesült a lyuk a harangon is.
– Ham-ham-ham.

– Mi marad a karácsonyfára? – nézett Mackómama az asztalon árválkodó néhány mézeskalácsra.

– Ami a következő tepsiben sül ki – simogatta meg a hasát Mackópapa. – Ezekhez pedig főzök egy kanna finom hársfateát!

A mackócsalád körbeülte az asztalt, és minden elrontott, összesült, megrepedt mézeskalácsot a teába mártogattak és befalatoztak. Készülhetett a következő adag!

Hosszú árnyék

A délutáni nap besütött az ablakon. Úgy felmelegítette a szobát, hogy nem is kellett a tűzre rakni.

– Nyár lett? – bújt ki a pulóveréből Kicsimackó.

– Tél van, csak kisütött a nap, és felmelegíti a házat – felelte Mackómama.

– Kimegyek a kertbe rövid ujjúban – kurjantott Kicsimackó –, és nem húzok sapkát sem!

– Azért, mert süt a nap, odakint még hideg van! – mondta Mackómama.

– Akkor mire jó a napsütés? – szontyolodott el Kicsimackó. – Inkább essen a hó!

Mackómama elmosolyodott, és Dugó nénire meg Dugó bácsira mutatott. Árnyékuk hatalmasra nőtt a nagy ablak előtt.

– Látod? A napocska óriássá változtatta őket!

Kicsimackó bukfencezett egyet.

– Mutassuk meg Málnamacinak, ha felébred!

– Mire Málnamaci felébred, már nem süt ide a nap, és nem lesz árnyéka Dugó néninek és Dugó bácsinak – magyarázta Mackómama.

De aztán eszébe jutott valami: rajzlapot meg ceruzát hozott, és mindent a padlóra pakolt. Az árnyékok rávetültek a papírra. Kicsimackó lehasalt, és körberajzolta a dugóárnyakat. Firkantott nekik szemet, szájat, meleg sálat, mint az igazi Dugó néninek és Dugó bácsinak.

– Ez Málnamacié lesz, hogy ő is lássa, mit varázsolt a napocska – vitte oda a rajzot Kicsimackó a kiságyhoz.

Aztán odahordta az adventi naptárban talált állatkákat is a padlóra. A báránnyokat, a csacsit, a lovat, hogy a téli napsütésben az ő hatalmasra nőtt árnyékukat is körberajzolja. Mire lement a nap, készült egy árnyékrajz Mókusnak, Nyuszinak, Vaddisznónak, de még a nagymamának is.

Tobozmackó

Látogatóba jött a nagymama. Óriási csomagját letette a konyhában.

– Mit hoztál? Mit hoztál? – kérdezte Kicsimackó, nagymamát és a csomagját körbeugrálva.

– Hoztam egy mackóölelést – kapta el ugribugri kisunokáját nagymama –, meg két medvepuszit – nyomott két cuppanóst Málnamaci mindkét pofijára –, na meg...

– Na meg? – bújt ki nagymama öleléséből Kicsimackó kíváncsian.

– Na meg a kincsesládikómat.

Kicsimackó megörült nagymama kincsesládikójának. Arra számított, hogy a kincsesládikó telis-tele lesz drágaságokkal. Ám amikor kinyitotta, a drágaságok helyett semmi mást nem talált, csak fenyőtobozt, dióhéjat, dugókat, gyertyát, gombokat, csillogós papírt, színes gyapjút, tűt, cérnát meg efféléket...

– Ezek nem is kincsek! – dörögte Kicsimackó fancsali képpel.

– Kincsek lesznek majd, amint a ládikóból kikerülnek – mosolygott nagymama, azzal megfogott egy cérnát meg egy gyapjúdarabkát.

Addig gömbölyítette, hajlította, kötözte, míg kisbaba nem lett belőle.

– Jézuska! – csillant fel Kicsimackó szeme.

Nagymama a kis Jézuskát belefektette egy fél dióhéjba.

– Bölcsője is van – adta oda Málnamacinak.

Kicsimackó és Málnamaci belekukkantottak a kincsesládikóba. Málnamaci megmarkolt egy nagy piros gombolyagot, azzal játszadozott, Kicsimackó pedig kikotorászott belőle egy dugót meg néhány gallyat.

– Mi legyen belőle? – kérdezte nagymamától.

– Nézegezd, rakosgasd egy kicsit, majd csak kibújik belőle a kincs! – ajánlotta nagymama.

Kicsimackó hamar kitalálta. A rénszarvasnak dugó lett a háta, gally az aganca meg a lába, még piros pamacs is került az orrára.

– Pont olyan bicegős, mint a nagypapa – nevetett Kicsimackó, amikor talpra állította.

Azután nagymamával a csillogós papírból angyalkákat csináltak. Majd ünnepi gyertyát díszítettek, végül pedig Kicsimackó a tobozzal meg egy anyagdarabbal beszaladt a szobájába. Sokáig szöszmötölt. Amikor esteledni kezdett, nagymama becsukta a kincsesládikót, és szedelőzködött. Bekukkantott Kicsimackóhoz, hogy elköszönjön.

– Ne nézz ide – visított Kicsimackó –, még nincs kész a kincs!

Nagymama már kabátban állt az ajtóban, amikor Kicsimackó kikászálódott az asztal alól. Odaszaladt nagymamához, és a markába nyomott egy tobozmackót.

– Neked csináltam – brummogta –, hogy ne legyél egyedül, amíg téli álmat alszunk.

Nagymama megtörölgette a szemét. Aztán megölelte két kisunokáját, és a tobozmackóval a zsebében hazaballagott.

Téli álmom

Beköszöntött a tél. Odakint zúzmarások voltak a fák. Mackópapa fát rakott a tűzre, Mackómama az ágyakat vetette, Málnamaci a dunyhából felszálló tollakkal játszott. Kicsimackó a szobájában szöszmötölt. Dugó néninek és Dugó bácsinak fabrikált karácsonyfát. Gyurmába fenyőágot szúrt, azt díszítgette színes gyöngyfüzérrel. Amikor kész lett, Dugó néniéket a karácsonyfájuk köré ültette.

– Szép! – mondta Dugó néni.

– Jaj de szép! – mondogatta Dugó bácsi.

Mackómama lépett be a szobába.

– Ugrás az ágyba!

– Nem akarok aludni – brummogott Kicsimackó.

– Hidegre fordult az idő, ilyenkor a medvék aludni térnek – magyarázta Mackómama.

– Ha aludni fogunk karácsonykor, hozzánk nem is jön a Jézuska – szökött könny Kicsimackó szemébe.

– Dehogynem jön – ölelte meg Mackómama a kis bocst. – Karácsonykor majd egy kicsit felébredünk.

– Eszünk egy kis mákos bejglit – jött be a szobába Mackópapa is.

– Gyertyát gyújtunk, énekelünk – ígérte Mackómama.

– És kibontjuk az ajándékot! – bukfcenezett Kicsimackó. – Lehet, hogy favonatot kapok!

– Lehet – mosolygott Mackómama –, de most már ugrás az ágyba!

Kicsimackó megsimogatta a kiságyban ásító Málnamacit, megpuszilgatta Mackómamát, megölelgette Mackópapát, és lehajtotta a fejét a párnára. A mackócsalád téli álomra szenderült. Egyedül Dugó néni és Dugó bácsi ücsörgött a szobában ébren. A karácsonyfát nézték.

– Szép! – tapsikolt Dugó néni.

– Jaj de szép! – mondogatta Dugó bácsi.

Karácsonyeste

Megszólalt a kisharang. Körbecsilingelte a mackóházat.

– Harangoznak az angyalok – jött be a szobába Mackómama és Mackópapa.

– Karácsony van? – pislogott Kicsimackó álmosan.

– Ma születik a kis Jézuska – bólogatott Mackópapa.

– Akkor fussunk, biztos itt van már a karácsonyfa! – ugrott ki az ágyból Kicsimackó.

Mackómama szép pulóvert és kardigánt vett elő a szekrényből. A kardigánt feladta Málnamacira, Kicsimackó belebújt a pulóverbe, és már indultak is a nappaliba. A nappali közepén ott állt a karácsonyfa. Csoda szép volt, felért a mennyezetig! Aranydiók, szaloncukrok, mézeskalács, pattogatottkukorica-füzér díszítette, még színes égők is világítottak rajta! Málnamacit sikongatott és tapsikolt.

– Milyen sok ajándék! – ujjongott Kicsimackó. – Megkeresem, melyik az enyém! – És már hasalt is volna a szőnyegre, hogy kibontogassa a csomagokat, amikre kis mackó volt rajzolva.

– Meggyújtom a gyertyát – szölt Mackópapa.

– És énekelünk – folytatta Mackómama.

Kicsimackó már nagyon türelmetlen volt.

– Tudok egy rövid éneket – előzte meg Mackómamát, és rögtön dalba fogott:

*Legelgetett a bárány, Betlehemnek határán.
Tallom, tallom tillárom.
Angyal mondta: pásztorok, Betlehembe fussatok!
Tallom, tallom tillárom.
Hogyha futtok, siettek, kis Jézusra ráleltek.
Tallom, tallom tillárom.
Anyja tette jászolba, gyolcspólyába burkolta.
Tallom, tallom tillárom.*

Amint Kicsimackó befejezte a dalolást, odabukfencezett a legnagyobb csomaghoz. Hipp-hopp, kibontotta a szalagot, ripsz-ropsz, kicsomagolta a csomagolópapírt, és a dobozba kukkantott. A szeme-szája elállt a csodálkozástól!

– Mennyi vonat, sínek meg váltó, híd, alagút és állomás! – kurjantotta egy szuszra.

Amíg Kicsimackó körbetekergőzte sínekkel az ajándékdobozokat, beépítette a váltót, kitalálta, hol legyen a híd, az alagút, az állomás, Málnamaci megtalálta a babáját, Mackómama és Mackópapa pedig karácsonyi éneket énekelt. Azután megölelték egymást.

– Boldog karácsonyt! – brummogták.

– Ba-ba, baba! – gagyarászta Málnamaci, mert ő még csak ennyit tudott mondani.

– Boldog karácsonyt! – füttyülte a gőzös is Kicsimackó hangján, amikor körbezakatozta a karácsonyfát.

Tartalom

Mi van a dobozban? ·	4
Téli fagyi ·	7
Adventi naptár ·	9
Virgács ·	13
Mikulás ·	15
Téli vasárnap ·	18
Aranydió ·	22
Horkolás ·	25
Mézeskalács ·	27
Hosszú árnyék ·	30
Tobozmackó ·	32
Téli álom ·	35
Karácsonyeste ·	37

olvasópéldány © Pagony Kiadó

olvasópéldány © Pagony Kiadó